

Den betingede Domfældelse i Norge i Aaret 1903.

I »Meddelelser fra det statistiske Centralbureau« i Kristiania Bind 27 Nr. 1 findes offentliggjort en ved Højesteretsadvokat Robert Jacobsen foretagen Bearbejdelse af det Bureauet foreliggende Materiale vedrørende de i Aaret 1903 faldne, betingede Straffedomme.

Man har længe været spændt paa at høre noget om denne Sag fra Norge, der — først af de nordiske Lande — indførte de betingede Straffedomme ved Lov af 2. Maj 1894, og det er da lidt af en Skuffelse, at Bearbejdelsen kun omfatter 1 og ikke 10 Aar. Man maa derfor haabe, at denne kun er at betragte som en Prøve, og at den snart maa blive sammenarbejdet med de øvrige 9 Aar, hvortil Materiale maa have.

Af samtlige de i Norge i Aaret 1903 dømte 2917 Personer har 341 eller 11,7 % faaet betinget Straffedom. Overensstemmende med Lovens Principer har de fleste af disse, nemlig 335, ikke tidligere været straffede, hvilket udgør 17,5 % af samtlige i 1903 for 1ste Gang dømte Personer.

Naturligvis er det navnlig de unge, der nyde godt af den betingede Dom, idet c. 45 % af de saaledes dømte var under 18 Aar og c. 20 % mellem 18 og 21 Aar. Af samtlige de 399 dømte under 18 Aar er betinget Dom bleven de 38,6 % til Del.

Skønt selvfølgelig Tyveriforbrydelsen tager de fleste — 84 % — af disse som af alle Domme, ere de dog ogsaa anvendte i nogen Maalestok paa andre Forbrydelser, saaledes paa Bedrageri 24 Gange, Legemsfor nærmelser 12 Gange og Vold mod Politiet 5 Gange.

De betinget idømte Straffe var i 316 Tilfælde korte Frihedsstraffe og i 25 Tilfælde Bøder. Iøvrigt oplyses det, at den gennemsnitlig idømte Straffetid var for Fængsel paa sædvanlig Fangekost 25 Dage og for Fængsel paa Vand og Brød 7,1 Dag, og føjes hertil følgende Bemærkning: »Det maa formentlig være klart, at om disse personer skulde ha udstaaat straffen, vilde den korte fængselsstraf ikke kunne faa nogen betydning i retning af at søke forbryderens karakter forbedret ved fængselsopholdet«. Dette er dog ingenlunde saa klart, at der ikke derom kan være forskellige Meninger, sé saaledes Afhandlingen i nærværende Hefte Side 65, og det er da egentlig heller ikke et saadant Ræsonnement, der har ført til Indførelse af den betingede Straffedom, men fortrinsvis Ønsket om at prøve paa at nøjes med det mildere, før man skred til det strengere, og derved navnlig skaane saa mange som mulig fra at præges med Straffens Stempel i egne og andres Øjne.

Paa det interessante Spørgsmaal, Tilbagefaldet, giver Artiklen det Svar, at af de oftnævnte 341 Personer blev 54*) dømte paany, 2 maatte udstaa Straffen, fordi de ikke betalte den i Dommen fastsatte Erstatning til den fornærmede, 1 fik Straffen eftergivet ved Benaadning og 2 døde, alt inden den 3aarige Prøvetids Udløb, saa at altsaa 282 eller 83,4 % af de 338**), der kan komme i Betragtning, bestod Prøven. Dette er ubetinget et særdeles gunstigt Resultat, men i Be-

*) Der staar — som af Centralbureauet paa Forespørgsel velvillig meddelt — i Artiklen fejlagtig 52, og de deri beregnede Procenter ere derfor blevne unøjagtige.

**) Naar de 2 døde i Artiklen medregnes som havende bestaaet Prøven, har dette ganske vist Medhold til Sætningen: De mortuis nil nisi bene, men næppe i rigtige, statistiske Grundsætninger.

tragtning af de smaa Tal og den korte Periode maa det dog tilraades at være forsigtigere i sine Forhaabninger end Artiklens Forfatter. Interessant vilde det have været at kunne sammenligne saavel den betingede Domfældelses Anvendelsehyppighed som Recidivistprocenten for de forskellige Aar-gange, hvorved man bl. A. vilde kunne studere den Indflydelse i forskellige Retninger, som baade Dommernes og Forbrydernes Kendskab til Institutet sikkert har haft. Dette og meget mere maa ventes af den samlede Bearbejdelse af Tiaaret 1895—1904.

S. Grundtvig.